

19. Vèrbovo lubje, na vodi kuhano ali v štupo stolčeno, zdravniki namesti kinè bolnikom dajajo zoper merzlico ali tresliko.

20. Zadnjič moramo še clo vèrbovo cvetje v misel vzeti, na kteriga mačicah čbele dovelj paše najdejo, posebno pa na ivi, ktero v cvetji kaj rade obiskujejo zato, kër že takrat cvetè, kader je še malo družih cvetečih zeliš.

Iz imenovanih koristnih lastnost, ki smo jih tukej poredama od vèrb povedali, vsak kmetovavec lahko previdi, de vèrba zasluži, de bi se po vsih krajih, kodar je pripraven prostor za-njo, bolj pogostama plodila, kakor do zdej. Práv bi bilo, de bi se pogostama vidila rasti ob potih, cestah, potokih, na prodih, po pašnikih, močirih, mlakah i. t. d. zato, kër práv spešno raste in kmetovavcu gotovo več dobička prinese, kakor marsikdo misli.

(Po Tiroljskih Novicah) K—č.

Obertniška razstava

(Industrie-Ausstellung) v Lincu, mesca kimovca tega léta.

Letas je poglavitno mesto zgornjiga Estrajha Line za obertniško razstavo na versto prišlo. Brali smo, de je ta razstava med vsimi poprejšnjimi nar veči bila in de so presvitli Nadvojvoda Joan, ki so jo 28. kimovca obiskali, z njo posebno zadovoljni bili. Kakor se tudi bère, sta gosp. Jožef Diercer, vodja tukajšne obertniške delegacije, in pa gosp. Korl Šmuc, odbornik tega društva, z napravo te razstave nar več opraviti imela. Na koncu delitve častnih svetin in pisem so se grof Velsersheimb, namestnik Linskiga dežel'niga poglavarja, s serčnimi besedami zahvalili presvitlimu Nadvojvodu, de so tudi to razstavo obiskali, in takó počastili prizadevanje nemških in slovenskih obertnikov in rokodelcov.

Naše bravece bo gotovo nar bolj mikalo zvediti, kteri obertniki na Krajskim, Koroškim in Štajarskim so bili pri ti razstavi počasteni; torej jim povémo, de so bili tile:

1.) Z zlatimi svetinami:

Grof F. Egger, fužinar na Koroškim in pa barona Herberta Pavl in Edvard, fabrikanta svinčene beline na Koroškim.

2.) S srebernimi svetinami:

Kleber Ferdinand, lastnik steklenice na Štajarskim; Pesendorfer Jožef, fužinar na Štajarskim; Globočnik Anton, fabrikant žimnatih sit v Stražišu na Krajskim; baron Herbert Ignaci, fabrikant svinčene beline na Koroškim; Lenk Miroslav, lastnik papirnice v Gradcu; Mesner in tov., fabrikanta svinčene beline na Štajarskim; Pleiweis Konrad, fabrikant kôcov v Krajnji in pa Satler Miroslav, fabrikant tabačnih škatljic v Gradcu.

3.) Z bronastimi svetinami:

Pahernik Janez, fužinar na Štajarskim; Rikli, bratje, lastniki barvarnice pavolnate preje na Koroškim; Ambrožič Jožef, fabrikant omikalnikov za volno iz Ljubniga na Gorenskim, in pa Kaiser Jožef, lastnik kamnotiskarnice v Gradcu.

4.) S častnimi diplomami:

Benedig Jožef, fabrikant žimnatih sit v Stražišu na Krajskim; Jerše Janez, tkavec plaht iz Políce na Krajskim; Prevc Gašper, fabrikant žimnatih sit v Krajnji, in pa Stramicar Leopold, rokovícar v Gradcu.

5.) Pohvaljeni so bili:

Logus Gustav, medokovač v Gradcu; Rainer Miha, puškar v Gradcu in pa Zaletov Miha, fabrikant žimnatih sit v Stražišu na Krajskim.

Krajskim lenúham in potepúham je postelja postлана!

(Konec.)

Neben pokorjenc se ne sme izpustiti, dokler ni dostojnih znamenj pokazal, de je poboljšán in delavnosti privajen, takó, de se sme po pravici upati, de se bo v svoji prostosti pošteniga zaslužka prizadjal.

Pogodbe za izpušenje so: a) Pokorjenc je mogel v nar boljši klas priti in se delj časa neprenéhama v njem dobro obnašati. Iz kakiga družiga klasa se izpušenje ne sme privoliti. b) Duhovni gospod mora spričevanje dati, de je delavšnik v keršanskim nauku in v svojih dolžnostih dovelj podučen, in dosti volján, jih spolnovati. Duhovni gospod ima vselej tudi pri prestavi pokorjencov iz eniga v drug klas svojo misel razodeti. c) Pokorjenc se ne sme v svojim zaderžanji in v svoji pridnosti delj časa ničesar kriviga storiti. d) Verjétno mora povedati, de in kakó se zamore zunaj pošteno preživiti; zavoljo tega se je tréba z njegovo komisijsko gospósko pogovoriti.

Komisijska gosposka se ne more braniti, pokorjenca nazaj vzéti in ga pri njegovim dalnjim poštenim zaderžanji podperati, ako se je izpušen biti vredniga skazal.

Nar krajši odsojeni čas zapertbe v delavšnici je šest mescov, in kadar ta čas preteče, se pokorjenc samo takrat izpuští, če se med tem časam nič hudiga ne ukriviči, in če se sploh po postavah obnaša.

Izpušenje se ima poprej komisijskim gosposkam na znanje dati in izpušenci so v natanjko odmerjenim času tje odrajtati.

Če pokorjenc iz delavšnice uide, za kar mora oskerbnik dober stati, se mora begún s popisovanjem njegove osebe ali peršone iskati.

Če taciga pokorjenca vjamejo, ga mora njegova gosposka zapréti in koj za svét prašati, ali se ima koj spét v delavšnico odrajtati; zavoljo tega je treba odgovora od dežel'niga poglavarstva čakati. Če bi pa bolehin bil, je po obstojéčih postavah koj za njegovo ozdravljenje skerbéti.

Če bi se bil pa med tem težkiga policajskiga pregréška ali kakiga hudodélstva ukrivičil, se mora koj, brez de bi bilo sklepa od dežel'niga poglavarstva čakati treba, po postavah z njim ravnati.

V Ljubljani 18. rožniga cveta 1847.

Gospod Ignaci Knobleher, misijonar v Afriki.

(Konec.)

„To povelje, se kmalo na pot podati, nam je bilo kaj vesélo oznanilo. Berž smo si začeli pripravljati, kar se nam je za dolgo in težavno pot potrebniga zdelo, namreč: zalogo potrebniga živeža, zdravil za pomoč v sili, orodja za mnogoverstne rokodelstva, kterih misijonarji v samotnih krajih potrebujejo, in pa razniga blaga za menjo in kupčijo, ki denár namestuje, brez kteriga bi nam ne bilo moč v teh krajih izhajati. Od jutra do večera smo z nakupovanjem teh reči opraviti imeli, in več dni smo mógli po ulicah veliciga mesta (Aleksandrije) v nar veči vročini okoli letáti, predin smo si saj nar potrebniji reči, večidel práv dragó, skupej spravili.“

„Zdej nas je 5 misijonarjev skupej. Kër pa nam odločeni vikarjat silno veliko dežel obseže, in kër tudi naši pripomočki takimu velikimu namenu niso primerjeni — smo sklenili se narpoprej le v deželo jutroviga